

GDE STE BILI 2004. GODINE?

NAKON donošenja Zakona o privatizaciji 2001. godine, brojni radnički kolektivi u Srbiji pokušali su, kako kaže naš današnji autor, „da otkupe imovinu koja im je istim tim zakonom oduzeta“. Retki su uspešni (kruševački Jugoprevoz i Goša montaža iz Velike plane se ponekad navode kao uspešni primeri; da li znate za još neki?). Malo se u javnosti govori o njima, još manje o onima koji nisu uspešni. Vlast, njeni biznismeni, pomagači, eksperti i mediji imaju jasne razloge da ove borbe zataškavaju – (sa)učestvovali su u njihovom gušenju. Zašto, međutim, oni koji kritikuju privatizaciju tako revnosno propuštaju da primete i analiziraju činjenicu da je veliki broj radnika u Srbiji pokušao da sačuva svoja upravljačka prava kroz proces privatizacije (mimo njega nije ni mogao), i da su ih u tome sprečile privatizacione institucije kršeći sopstvene propise i načela? Razumevanje ove dinamike i pozicija svake od sukobljenih strana bilo bi od velike pomoći u traganju za alternativom. Dušan Petrović je pre deset godina predvodio radnike Veterinarskog zavoda iz Zemuna u pokušaju da kupe svoje preduzeće. Slučaj koji je tih dana bio udama vest u svim relevantnim medijima, brže-bolje je zaboravljen i kao radnička borba, i kao „korupcionaška afera“. U ovom broju prenosimo prvi deo posedačenja na borbu za Veterinarski zavod, koji smo dobili kao odgovor na javni poziv za tekstove na temu „Pogledi na društvene borbe u Srbiji u doba privatizacije“. Setite se gde ste vi bili 2004. godine. Da li vam priča zvuči poznato, i zbog čega?

Učitelj neznalica i njegovi komiteti

IAKO je Zakon o privatizaciji iz 2001. godine ostavio radnicima mogućnost da otkupe imovinu koja im je istim tim zakonom oduzeta, u praksi se vrlo brzo pokazalo da je svaki, pa i najkrleživiji izdanak ratno-pljačkaške ekonomije, ideološki podobniji da postane vlasnik nekog preduzeća nego radnici koji su to preduzeće, sa manje ili više odgovornosti, znanja i uspeha, godinama gradili i razvijali. Priča o borbi radnika zemunskog Veterinarskog zavoda da kupe 70% društvenog kapitala svog preduzeća, spada u najbrutalnije primere ideološke hajke protiv „buka samoupravljanja“. Žrtve nisu samo jedna prosperitetna firma i njeni radnici. Poraz koji je, i pored zavidne upornosti i organizovanosti, doživio Konzorcijum zaposlenih Veterinarskog zavoda ad Zemun, prae svega govori o mogućnostima da Srbija u dogledno vreme postane država u kojoj će svi građani biti ravnopravni pred zakonom i državnim institucijama.

Petooktobarske promene Veterinarskom zavodu nisu donele nikakve promene, a nije ih ni moglo biti. Rukovodstvo firme je čvrsto držalo stvari u svojim rukama uz pomoć Samostalnog sindikata, koji je tada bio jedina sindikalna organizacija u firmi. Radci se dakle o onom starom, paradžavnom sindikatu u koji su ljudi automatski učlanjavani kad zasnaju radni odnos. Mehanizam je funkcionisao savršeno – generalni direktor je radio šta je htelo, pokrivaio ga je predsednik sindikata, za koga se inače pričalo da je jedne noći izgubio cipele bežeći preko ograde od službe obezbeđenja, a bio je povezivan i sa nestankom nekih mašina za šivenje vreća i njihovom prodajom konkurentskoj fabrici stočne hrane iz okoline Beograda. Ovome je zbog podrške generalnom direktoru za uzvrat zapošljeno nekoliko članova porodice u firmi. Zbog ovakvih odnosa snaga u Veterinarskom zavodu nije organizovan nikakav krizni štab, ali je zato rukovodstvo zajedno sa sindikatom organizovalo zborove protiv formiranja kriznih štabova, na kojima su ljudi ubeđivani da nema potreba za promenama, da je sve lepo i idilično. I bilo je lepo i idilično, ali samo za neke. Zbog straha od gubljenja pozicija tadašnji generalni direktor je odbio zahteve da firma iskoristi šestomesečni prelazni period i uđe u privatizaciju po starom zakonu o vlasničkoj transformaciji iz 1997. godine, po kome su radnici imali prioritet u otkupu akcija firmi. Mada, događaji koji su usledili jasno ukazuju da su postojali i drugi motivi da Veterinarski zavod ne uđe u privatizaciju po zakonu koji je zaposlenima omogućavao kontrolu nad većinskim paketom akcija.

Naravno, u firmi je bilo i onih kojima se sve to što se događalo nije sviđalo, ali nisu bili organizovani. Zbog toga je posle 5. oktobra nekoliko ljudi odlučilo da formira konkurentsku sindikalnu organizaciju, koja je registrovana u sastavu UGS Nezavisnost. U novi sindikat se za nekoliko dana učlanilo oko 120 od ukupno 370 zaposlenih, koji su krenuli u žestoku sindikalnu borbu kako bi se sprečio generalni direktor da obezbedi firmu i pomogne nekome da je kupi u bescenje. Ovaj sindikat

je zapravo bio ta snaga u Veterinarskom zavodu koja je četiri godine vodila borbu da firmu kupi Konzorcijum zaposlenih.

Prvi tender za privatizaciju Veterinarskog zavoda je raspisan već 2001. godine. Na njemu je učestvovao samo jedan ponuđač – Delta M iz Beograda u vlasništvu Miroslava Miškovića. Naravno, generalni direktor je aktivno učestvovao u privatizaciji na strani ponuđača, čineći sve da upravo taj kupi firmu za besmisleno male pare, i to uglavnom naše, jer je sav novac Veterinarskog zavoda bio na računu kod tadašnje Delta banke, deo čak i u depozitu. Pritom su nam iz jedne firme koja je bila zainteresovana za učešće na tenderu rekli da su se povukli jer im je iz Agencije za privatizaciju prilično jasno signalizirano da ne daju ponudu. Da je tender bio namešten ukazuje i činjenica da je tekst javnog oglasa koji je objavljen u domaćim sredstvima informisanja na srpskom jeziku bio drastično različit od onoga koji je na engleskom jeziku objavljen u inostranoj štampi, npr. u Financial Times-u. Zbog tog falsifikata je na kraju tender i bio poništen, ali ni to nije bilo lako jer je tadašnji ministar za privredu i privatizaciju, gospodin Aleksandar Vlahović, i pored očiglednih dokaza odugovlao sa poništenjem tendera šest meseci. Predstavnik Samostalnog sindikata se za to vreme zalagao da se obustavi postupak za poništenje, to jest da se firma, i pored očiglednih nezakonitosti u postupku, ipak proda Delti.

Ovde je važno istaći da su finansijski savetnik za privatizaciju, Raiffaisen investment i Agencija za privatizaciju proglasili da je ponuda od 2,1 miliona nemačkih maraka, koju je za kupovinu 70% društvenog kapitala podnela Delta M – fer ponuda! Da nije strašno bilo bi komično, jer ovo ne da nije bila fer ponuda, već je bila drska i bezobrazna. Tog dana kada je ponuda podneta, na računima Veterinarskog zavoda je bilo oko 6 miliona nemačkih maraka u dinarskoj protivvrednosti. Može se zamisliti koliko bi bio visok stepen kapitalizacije novca koji bi uložila Delta da je došlo do realizacije ovog posla – gotovo 300% za jedan dan, uložiti 2 miliona i sutra podigneš 6 miliona! Očigledno je da se ovde radilo o drskom pokušaju pljačke društvene imovine, za koju, na žalost, niko nije odgovarao. Da postoji pravna država, verovatno bi nekoliko učesnika u ovoj prljavoj radi zlagavilo robiju, a među njima i odgovornici u Agenciji za privatizaciju. Stvar je bila tako organizovana da se uklapa u definiciju organizovanog kriminala koju daje Evropska komisija, o čemu govori i činjenica da je državni službenik u čijoj je nadležnosti bila privatizacija Veterinarskog zavoda vrlo brzo postao jedan od visoko pozicioniranih direktora u Delti.

Drugi tender je raspisan u leto 2003. godine. Ljudima u sindikatu „Nezavisnost“ je bilo sasvim jasno da zaposleni više ne mogu biti samo dekor u privatizaciji i da se na drugom tenderu moraju pojaviti kao ponuđači, jer će u se protivnom prodaja preduzeća „namestiti“ nekome ko će „satri“ i firmu i zaposlene.

I pored otvorenog protivljenja rukovodstva firme organizovan je Konzorcijum zaposlenih, u koji su ušli gotovo svi zaposleni, osim dvoje ljudi, dakle 363 od ukupno 365 zaposlenih. U Konzorcijumu su ušli članovi oba sindikata, i, paradoksalno, ušli su i rukovodioci, iako su bili protiv njegovog organizovanja. Naravno da smo znali da su tu samo da bi kupili vreme i održali se na vlasti, ali smo insistirali da se svakom zaposlenom omogući da bude član Konzorcijuma ukoliko to želi, sproveli smo snažnu kampanju u preduzeću da privolimo što veći broj radnika da se učlani u konzorcijum. Znali smo koliko je važno da svojim jedinstvom pokažemo da mi tu firmu zaslužujemo. Mi smo to dokazali jer je šezdeset godina Veterinarski zavod radio besprekorno, sa izuzetnim

za samoobrazovanje

Riliten

uciteljneznalica.org

društvena pitanja

Dušan Petrović

ZASTO SU RADNICI NEPOŽELJNI?*

primanjima, velikim profitima, velikim investicijama, i sad je trebalo neko da dođe da nas nauči kako se radi? Besmislica.

Uslovi za učešće na tenderu, koje je Agencija za privatizaciju postavila pred konzorcijume zaposlenih u Srbiji bili su neljudski, čitava procedura je osmišljena tako da se zaposlenima oteža učešće u privatizaciji. Mi smo uspešni da dobijemo bankarsku garanciju za učešće na tenderu, što nije bio mali iznos, međutim za mnoge druge to je bio nepremostiv problem. Banke su retko davale garanciju konzorcijumima, jer konzorcijum nije pravno lice. Takođe, moralo se pred Sudom overiti preko 6.000 različitih dokumenata kojim su članovi Konzorcijuma dokazivali da to mogu biti. Srećom, imali smo razumevanje Četvrtog suda, pa su njihovi overivači dolazili u preduzeće i radili kod nas po oao dan dok svaki član konzorcijuma nije overio po dvadesetak različitih dokumenata. Između ostalog, zastupnik konzorcijuma je morao da pred Sudom sam sebe ovlasti da u svoje ime i za svoj račun može potpisati Ugovor o konzorcijumu, kao da je poslovno nesposoban. Ovo je izazvalo buru smeha u pravnim krugovima, ali Agencija za privatizaciju za to nije marila. Njoj je bilo neophodno da stvar što više iskomplikuje kako bi se zaposleni demotivisali da učestvuju u privatizaciji, jer su bili preneraženi saznavši da nameravamo da to učinimo. Naš paket ponude je bio težak 15,5 kg, o čemu je tada izvestio „Blic“, sa sve fotografijom kako nekoliko članova Konzorcijuma unose ponudu u Agenciju za privatizaciju.

Suštna spora koji je vođen u drugom tenderu je da li je Konzorcijum Zekstra-Bankom postojao u vreme podnošenja ponude ili ne. Naime, u tekstu javnog poziva za tender se izričito kaže da konzorcijum pravnih lica (što jesu Zekstra i Bankom) MORA biti formiran odlukama osnivača članova Konzorcijuma PRE PODNOŠENJA PONUDA, što ovde nije bio slučaj, jer osnivač Bankoma takvu odluku nije doneo, a što je konstatovao i finansijski savetnik prilikom utvrđivanja kvalifikacije dostavljenih ponuda.

Da bi prikriji kršenje zakona, Ministarstvo i Agencija za privatizaciju, pritom podržani od strane Samostalnog sindikata i dela štampe vlasnički vezane za neke od aktivnih igrača u ovoj privatizaciji, podigli su galamu oko toga čija je ponuda finansijski jača, što je potpuno besmisleno – da je poštovana procedura, finansijska ponuda Zekstra-Bankoma nikada ne bi ni bila otvorena, odnosno morala je biti disqualifikovana prilikom provere dokumentacije o konzorcijumu. Ipak, glavni argument koji je korišćen u javnosti bilo je to što je Zekstra-Bankom ponudio više novca.

Tenderska komisija, na čijem čelu je bio tadašnji potpredsednik Vlade Čedomir Jovanović, krajem decembra 2003. godine donosi odluku da Veterinarski zavod proda Zekstri, pa Konzorcijum zaposlenih podnosi tužbu Vrhovnom sudu za poništaj ove odluke. Slučaj dolazi u žižu javnosti i počinje rovovska borba.

Nezakonita odluka Tenderske komisije je samo ojačala jedinstvo radnika. S druge strane, naravno da su i konkurent i oni koji su ga podržavali učinili sve da destabilizuju Konzorcijum zaposlenih. Posedeam da su u konzorcijumu ušli i ljudi koji su radili za drugu stranu, jer u tom

Imenovati TO ratom

trenutku pored svih problema nismo smeli da dozvolimo podelu, iako je tadašnji predsednik Samostalnog sindikata Srbije, pokojni Milenko Smiljanjić, davao izjave dnevним novinama da su „radnici nespretni za kapitalizam“ i još, kao da je portparol Zekstre, najavljavao da će ovi u narednih 5 godina u Zavod uložiti 4,4 miliona evra i zaposliti još 100 radnika s visokom stručnom spremom. Kako je Srbija „zemlja čuda“, i ovo je u njoj moguće: predsednik sindikata se otvoreno stavlja na stranu protivnika svog sindikalnog članstva.

Očuvanje jedinstva Konzorcijuma je zahtevalo ogromne kompromise, što je imalo svoje loše posledice, jer su upravo oni koji su u Konzorcijumu ušli radi očuvanja svojih ličnih pozicija, iznutra podrživali napore da se firma odbrani od napada bahatih i moćnih, stalno gladnih para, ali „sposobnih“. Radilo se o desetak ljudi, iz rukovodstva Zavoda i rukovodstva Samostalnog sindikata, koji su iznosili dokumentaciju iz preduzeća i manipulirali njome u medijima kako bi diskreditovali upravu Konzorcijuma zaposlenih. I pored toga odlučili smo da ne ulazimo u sukob dok Vrhovni sud ne donese pravednu odluku po našoj žalbi na rešenje Ministarstva za privatizaciju, odnosno dok nam se ne prizna pobeda na tenderu. Na žalost, do toga nikada nije došlo.

Drugim rečima, suprotna strana je radila sve što doliči takvim ljudima – nudili su novac, pojedincima privilegije, sve u cilju da se doznogu plena. Naravno da je najveći pritisak bio usmeren ka meni, kao predsedniku Konzorcijuma zaposlenih, jer su znali da ako mene eliminišu iz borbe, ostale će lako pobediti. Nudili su svašta, ogromne sume novca, pratili, prisluškivali telefone, kontrolisali mail i SMS poruke, slali porsku policiju sa nalogom za hapšenje, pretili, uznemiravali porodicu...

U međuvremenu, decembarski izbori 2003. godine donose promene od kojih se puno očekivalo. Kako je talas štrajkova zbog korupcije u privatizaciji i doveo Koštunicu na vlast, mnogi su mislili da će premijer „Jegalista“ uvesti privatizaciju u zakonite tokove. Kao prvi i, kasnije će se ispostaviti, jedini korak vlasti u tom pravcu, odmah po formiranju Skupštine, ne čekajući ishod pregovora o sastavu Vlade, Odbor za privatizaciju napokon počinje da radi ono što mu zakon nalaže – da kontroliše rad Agencije. Gospodin Milko Štimac dolazi za predsednika Odbora i počinje sa javnim sednicama na koje poziva predstavnike sindikata i mailih akcionara da iznesu prigovore na rad Agencije. Veterinarski zavod je bio prvi slučaj koji je raspravljao na Odboru, i doneo je zaključak da Agencija zastane sa postupkom privatizacije Zavoda do odluke Vrhovnog suda. Međutim, tadašnji direktor Agencije, gospodin Mirko Cvetković, je u rešenju napisao da se postupak obustavlja ne do odluke Vrhovnog suda, već: „dok se ne steknu uslovi za nastavak privatizacije“. Kasnije ćemo videti kako je naredna gamitura u Agenciji, koju je imenovala Koštunićina Vlada, protumačila ovo „sticanje uslova“.

Nakon par meseci gospodin Štimac je imenovan za predsednika Komisije za hartije od vrednosti, na njegovo mesto u Odboru za privatizaciju je došao gospodin Nikola Novaković, advokat i poslanik G17+, i ovaj Odbor je krenuo u potpuno drugom pravcu. Krajem 2004. godine, Odbor za privatizaciju je na zahtev Konzorcijuma Zekstra-Bankom predložio uvođenje

* Ovaj tekst je nastao iz delova intervjuja koji je objavljen u „Z Magazinu“ broj 5 marta 2008. godine, i istog je naslova kao i ovaj tekst, uz korekcije koje sa sobom donosi vremenska distanca, ali i aktuelni događaji oko Veterinarskog zavoda, koji su se odigrali u poslednjih šest godina

NED National Endowment for Democracy Supporting freedom around the world

FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO - OPEN SOCIETY FOUNDATION

UČITELJ NEZNALICA I NJEGOVI KOMITETI

Imenovati TO ratom

CZKD

OBDRANI FILOZOFSKI

OBDRANI FILOZOFSKI

OBDRANI FILOZOFSKI

OBDRANI FILOZOFSKI

OBDRANI FILOZOFSKI

OBDRANI FILOZOFSKI

OBDRANI FILOZOFSKI

Projekat finansira Evropska unija kroz Evropski instrument za demokratiju i ljudska prava. Sadržaj ovog štampanog materijala je isključivo odgovornost CZKDa i ni pod kojim okolnostima se ne može smatrati da odražava stav Evropske unije.

Izdavač:

Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom

Urednik:

Ivan Zlatić

Dizajn i prelom:

Matija Medenica

privremenih mera u Veterinarski zavod, iz razloga što uprava Zavoda opstruiše postupak privatizacije.

A šta se ustvari desilo? Nakon što je Vrhovni sud presudio u korist Konzorcijuma zaposlenih i poništio rešenje kojim se Zavod prodaje Zekstri, novi ministar Predrag Bubalo doneo je rešenje identično onom Vlahovićevom, samo što je na kraju teksta dodao da uvažava stav Vrhovnog suda i potpisao sebe umesto Aleksandra Vlahovića, koji je potpisao prethodno, identično rešenje. Mi smo ponovo pokrenuli spor pred Vrhovnim sudom, ali je to sada protumačeno kao opstrukcija privatizacije, zbog čega nam je uvedena prinudna uprava. Dakle, to što smo kao učesnici u privatizaciji koristili svoje zakonsko pravo da se žalimo na odluku Ministarstva, protumačeno je kao opstrukcija privatizacije. Uvođenje prinudne uprave predložili su članovi Odbora iz Srpske radikalne stranke. Radnici Zavoda su za ovo nagradili radikalne demonstracijama i zviždućima pred zgradom Magistrata u Zemunu. Bio je to prvi i jedini skup ispred prostorija SRS u Zemunu na kom im je neko otvoreno poručio da su lopovi.

Uvođenje prinudne uprave bio je jedini način da mene izbace iz igre, obezglave Konzorcijum i otmu radnicima ono što su gradili decenijama. Moram da napomenem da su me tokom cele borbe radnici bukvalno čuvali, da su stražarili ispred moje zgrade gde sam stanovao, bojeći se da mi se nešto ne dogodi, odnosno da se ne ostvare pretnje koje sam dobijao. U period kada je borba bila najžešća, na preporuku prijatelja, odlučio sam da sklonim porodicu u Crnu Goru, gde su proveli mesec dana, jer sam dobijao ozbiljna upozorenja da ću i na taj način biti napadnut.

Nakon rešenja o uvođenju privremenih mera, radnici su se zabanikadrali i tri meseca nisu puštali prinudnu upravu da uđe u fabriku. Blokiral su stari i novi novosadski put kako bi privoleli premijera da ih primi i sasluša, ali ni to nije vredelo. Ja sam u to vreme bio u bolnici. Zbog čitavog tog stresa jako mi se pogoršalo zdravstveno stanje i bio sam 37 dana u bolnici.

Suštna uvođenja prinudne uprave je potpuno jasna, jer je na prvoj sednici Upravnog odbora koji je imenovala Vlada, za zapisničara doveden advokat, jedan od osnivača advokatske kancelarije „Nikolić-Karanović“, koja je bila pravni zastupnik Konzorcijuma Zekstra-Bankom, i kao takva navedena u tenderskoj dokumentaciji. Bila je to, dakle, prinudna uprava Zekstre, a ne prinudna uprava Vlade.

Prvo što je uradila prinudna uprava bilo je povlačenje svih tužbi i žalbi na postupak privatizacije koje je podneo Veterinarski zavod, a zatim su pod pretjornom otkazima primorali i sve članove Konzorcijuma koji su privatno podnosili razne žalbe i tužbe, da te svoje podneske povuku. Dakle, nije više bilo nikakvih uslova da Konzorcijum zaposlenih nastavi svoju borbu, jer radnici Zavoda sada Zekstra-Bankom više nije bio samo konkurent na tenderu, već i poslodavac! Naravno, nakon što je slomljena naša borba, i Vrhovni sud je doneo novo rešenje, samo što je ovog puta potvrdio odluku Ministarstva kojom je Veterinarski zavod prodat Konzorcijumu Zekstra-Bankom. Ova treća presuda je vrlo interesantna, nastala je kao posledica nekih okolnosti o kojima ne smem da iznosim detalje u javnosti, a poznate su istražnim organima.

Više niko od ljudi koji su vodili Konzorcijum zaposlenih ne radi u Veterinarskom zavodu. Sindikat Nezavisnost gotovo da ne postoji, Samostalni sindikat je jedina

sindikalna organizacija u preduzeću, a njihov predsednik je unapređen za direktora transporta, i jedan je od retkih koji je naplatio sve svoje zarade, za razliku ostalih „običnih“ zaposlenih, kojima zarade nisu isplaćene vrlo dugo.

Od svih ljudi koji su umešani u privatizaciji Zavoda, samo je Aleksandar Vlahović odgovorio na pitanje: „Zbog čega su radnici nepoželjni investitori u privatizaciji?“ Rekao je: „Zbog toga što su recidiv socijalizma“. Mislim da je nakon svega što se desilo jasno ko se u čitavoj priči zalagao za vladavinu prava, a ko je koristio mehanizme autoritarne vlasti. Kao građanin Srbije nakon svega osećam se poniženo, žao mi je što sam imao priliku da vidim najmravnije strane vlasti u Srbiji i voleo bih da kroz sve to nisam morao da prođem.

Poslednji čin drame zvane Vetreinarski zavod je u toku. Krajem 2012. godine tadašnji Prvi potpredsednik Vlade a sadašnji njen Predsednik, gospodin Aleksandar Vučić je najavio razrešenje slučaja tzv. „24 sumnjive privatizacije“ koje je pokojna Verica Barać označila, ne kao sumnjive privatizacije, već kao privatizacije u kojima je očigledno bilo ogromne korupcije na državnom nivou. Jedna od tih privatizacija je i privatizacija Veterinarskog zavoda. Posle sprovedenih predistražnih radnji od strane radne grupe Uprave kriminalističke policije, i krivične prijave koju je ista podnela Specijalnom tužilaštvu za organizovani kriminal, gospodinu Draganu Đuriću, vlasniku Zekstre i Veterinarskog zavoda je određen pritvor, iz koga je pušten posle deset dana uz polaganje kaucije od 2 miliona EUR u nekretninama. Specijalno tužilaštvo se do danas, ni posle šest meseci, nije oglasilo, i ne zna se da li će protiv godopina Đurića biti podignuta optužnica ili ne. Zaposleni i bivši zaposleni su svojim dolaskom pred Vladu Srbije 16. januara 2014. godine dali podršku gospodinu Vučiću u borbi koju je poveo protiv korupcije i kriminala, iskreno se nadajući da je došlo vreme da se zada konačni udarac kanceru od koga boluje Srbija, duboko verujući da je došlo vreme da država prizna svoje greške koje je pravila u privatizaciji, i da je došlo vreme da ih ispravi. U tom smislu sam se 14. februara 2014. godine u ime Konzorcijuma zaposlenih pismom obratio gospodinu Vučiću, moljeći ga da ne zaboravi da je Konzorcijum zaposlenih legalni pobednik na tenderu za privatizaciju Veterinarskog zavoda. Na žalost, na ovo pismo iz Vlade još nije stigao nikakav odgovor, i ako nije traženo ništa nemoguće, samo malo vremena i razumevanja (čitajam deo): „Najlepše Vas molimo da promađete slobodno vreme, iako smo sigurni da ga nemate baš mnogo, i primite naše predstavnike na razgovor u vezi dalje sudbine Veterinarskog zavoda, i našeg učešća u aktivnostima oko njegove imovine, ili onoga što je od te imovine ostalo, jer smatramo da se greška sa prodajom Zavoda Draganu Đuriću može ispraviti samo našim uključivanjem, pošto smo samo mi legitimni pobednici na tenderu. Mi i dalje imamo i volje i znanja da Zavod vratimo na mesto koje mu u privredi Srbije pripada. Smatramo da bi bilo ispravno, i za sve nas zajedno korisno da država pokaže da je spremna da ispravlja nepravde koje su građanima Srbije učinile prethodne vlasti kriminalnom privatizacijom i rastankanjem ekonomskog bika zemlje.“

Kraj u sledećem broju

Dušan Petrović, bivši generalni direktor Veterinarskog zavoda ad Zemun i zastupnik Konzorcijuma zaposlenih u tenderskoj privatizaciji